విమల తొడిగిన ఉంగరం

కారు గాలితో పోటీలు పడుతున్నది.

రోడ్డు కిరువేపులా చెట్లు వెనక్కి పరుగెడుతున్నాయి. కారు వెనకాల దుమ్ము చిన్న చిన్న మేఘాలుగా లేచి గతాన్ని మరుగు పరుస్తున్నది. విమలకు కాలగమనం ఆగినట్లనిపించింది. తలెత్తి పరిసరాల్ని పరికించింది.

కారులో తన కుడిపక్కన మధు, ఎడమవేపున సుధ కూర్చున్నారు. మిగిలిన స్నేహితులు, పూర్వజన్మ వాసనలకి మల్లే తమ అస్తిత్వాన్ని కోల్పోతున్నారు. గమ్యస్థానం సమీపిస్తున్నది. కారులో మొదటి ఉద్వేగం చల్లారింది. కబుర్లు ఆగిపోయినాయి. ఆ ప్రశాంతతలో, ఎందుకో విమల హృదయం సంతోషంతో వెల్లివిరిసింది.

ఆరోజు విమల పుట్టినదినం. మిత్రులంతా కలిసి కారులో గండీపేటకు వెడుతున్నారు.

విమల ఓరచూపుతో మధుని చూచింది. మధుచూపులు తన చూపులతో కలిసేసరికి, సిగ్గుతో తలవాల్చుకుంది. కారు, మంచు తెరల్ని కప్పుకొని మందంగా నిద్రపోతున్న ధూళిని కుదుపుతో లేపుతున్నది.

విమల వెనక్కి తిరిగి, ధూళివాడలో తన ఇల్లు గుర్తించినట్టుగా చూసింది.

విమల ధూళిముసుగులో సూర్యుడు నారింజపండు రంగులో భూమిలోంచి పైకి తేలడం గమనించింది. ఎందుకో

పైకి తేలిన సగం సూర్యుడిని, తొనలుతొనలుగా విడదీసి, విమలకి గుటుక్కున మింగేద్దామనిపించింది. విమల తన శరీరమంతటా వ్యాపిస్తున్న అరుణకాంతుల్ని అదిమిపట్టి, ఒక మాటు సుధని చూచింది.

సుధ చూపులు ఎక్కడో దూరం శూన్యంలో వాలుతున్నాయి. "ఇంకా ఎంత దూరముంది?" లక్ష్మి విసుగుతో ప్రశ్నించింది. "రెండుమైళ్ళు"—సుధ పరధ్యానంగా జవాబు చెప్పింది. "అబ్బా! ఇంకా రెండు మైళ్ళే!" లక్ష్మి విసుగు పునరుక్తి దోషంగా ధ్వనించింది.

"ఆ కాస్త ఓపికపట్టలేవ్వూ?" సరళ ఒకవిసురు విసిరింది.

"కారులో కూర్చున్నప్పటినించీ, లక్ష్మికి తినుబండారాలపైన ధ్యాసే—ఏదైనా కాస్త తినడానికి పెట్టండి, ఇంక ఎంతదూరమైనా ఓపికపడుతుంది."

ఇందిర నిందారోపణ కొద్దిగా కఠినంగాతోచింది విమలకి. ఇందిరకి ఎందుకో మనుషులపైన నీలాపనిందనలు వేయడమంటే యిష్టం.

సుధ చాలా చెడ్డదనీ, మితిమీరి ప్రవర్తిస్తుందనీ, కాలేజీ కుర్రవాళ్ళతో ఒంటరిగా సినిమాలకు వెళ్ళుతుందని, ఇందిర తనకు చెప్పింది.

కాలేజీలోకూడా, ఎందుకో సుధనిగూర్చి ఇల్లాంటి కబుర్లే ప్రచారంలో ఉన్నాయి.

సుధ మద్రాసునించి వచ్చి బి. ఏ. లో చేరింది. ఇందిరే తనకి మొదట సుధని పరిచయంచేసింది. పరిచయమై ఇంకా సంవత్సరమైనా కాలేదు—సుధ తన క్లాసుమేటు కాకపోయినా,

ఎందుకో ఆమె అంటే తనకి యిష్టం—తనకేకాదు, కాలేజీలో ఆడపిల్ల లందరికీకూడా ఆమె అంటే ఎంతో యిష్టం.

"ఒక్క ఆడపిల్లలకనేం ఖర్మం, మగపిల్ల లందరికీకూడా యిష్ట"మని ఇందిర తనతో వాదించడం విమలకి చప్పున జ్ఞాపకమొచ్చింది.

కారు ధూళిమేఘాలు సృష్టిస్తూ పరుగెడుతున్నది. ఇంతలోకే గండీపేట వచ్చేసింది. చెరువు కనపడడంతోనే కారు కొత్తప్రాణాల్ని పోసుకున్నది.

"పార్కుకి వెడదా"మంది సుధ.

"నీతో పికార్లుకొట్టడానికి అక్కడ ఎవరైనా దొరికితే దొరకవచ్చు" అంది ఇందిర ఉడుకుమోతుగా.

మధుని వదిలేసినందుకు విమల ముప్పైమూడుకోట్ల దేవతలకూ కృతజ్ఞత తెలుపుకుంది.

"పార్కులో జనం ఎక్కువగా ఉంటారు. ఇంకెక్కడికైనా వెళదాం" అంది లక్ష్మి.

"జనమంటే పాపం లక్ష్మికి చాలా భయం" అని అప్పటివరకు ఏమీ మాట్లాడని కమల అంది.

"జనమంటే కమలకికూడా ఎంతో సరదా" లక్ష్మి విసిరికొట్టింది—సుధ, లక్ష్మిని కొరకొరచూచింది.

"రహదారి బంగళాకి వెళ్ళదా"మన్నాడు మధు.

"మేమంతా వస్తే, మీకు అక్కడ ఏకాంతంలభించదు" అంది ఇందిర.

విమల చెక్కిళ్ళు ఎర్రబారాయి.

కారు రహదారి బంగళా దారిపట్టింది.

సామానులు దించి, ఫలహారాలుచేసి, అందరూ జంటలు జంటలుగా పార్కుకి బయల్దేరారు. కమల, సుధ, అందరికన్నా ముందు వెడుతున్నారు. లక్ష్మి, ఇందిర, ముందున్న జంటని కలుసుకోవడానికి పోటీలుపడి పరుగెత్తుతున్నారు. విమల, మధులు చివరకి మిగిలారు.

"ఆ పరుగులేమిటి ? మేముకూడా వస్తున్నాం, కాసేపు ఆగండి" అని వెనుకనించి విమల అరిచింది.

"మీ ఇద్దరిమధ్యా మేమెందుకు ?" అన్న ఇందిర మాటల్ని గాలి వెనక్కి మోసుకొచ్చింది.

మధు ముందు నడుస్తున్నాడు. విమల అతని వెనకాల అడుగులో అడుగువేసుకుంటూ నడుస్తున్నది.

"ఏం, వెనకబడుతున్నావేం ?" అన్నాడు మధు.

ఎందుకో విమలకి, అతని పక్కన నడవడానికి సిగ్గేసింది. "వస్తున్నానే!" అంది విమల క్లుప్తంగా. విమల మధుకి సమానంగా నడవలేకపోయింది. ఏదో నెపంతో వెనకబడి మధు ఆగిపోవడంతో దారిపొడుగునా అతన్ని కలుసుకోవడం మొదలెట్టింది.

తిరిగి విమల వెనకబడింది. మధు వెనక్కి తిరిగి ఆగిపోయాడు. విమల తనని సమీపించడంతోనే, "Hearty Birthday Greetings" అని, విమలని ఒక చేత్తో దగ్గరికి లాక్కొని, రెండవచేతితో జేబులోంచి ఉంగరంతీసి, ఎడమచేతి చిటికెనవేలుకి పెట్టాడు. విమల హృదయంలో నందనవనం విరిసింది. పూలచెట్లు పూశాయి. సెలయేళ్ళు గంతులు వేశాయి. పక్షులు కిలకిలా కూజితాలు చేశాయి. లేళ్ళు పరుగెత్తాయి. నెమళ్ళు పురివిప్పి నాట్యంచేశాయి.

వెనకా ముందులతో మధూ, విమలా పార్కుకి చేరు కున్నారు. మధు లోపలికి వెళ్ళిందే తడవుగా కమల పరు గెత్తుకొని వచ్చి "దొంగ దొరికావు" అని గట్టిగా మధుని పట్టుకుంది. దాగుడు మూతలతో మధ్యాహ్నమైంది. పార్కుకి టిఫిన్ క్యారియర్లు డ్రైవర్‌తో తెప్పించి వేపచెట్టు క్రింద అందరూ భోజనాలకి కూచున్నారు. ఎవరికిష్ట మొచ్చింది వారు వడ్డించుకుంటున్నారు; ఇష్ట మొచ్చింది తింటున్నారు. సుధ అందరికీ భోజనం మధ్యలో కావలసిన వస్తువులు వేస్తున్నది. భోజనాలు ముగించి, తీపి తింటూ అందరూ విమలకు Birthday greetings Chorus గా చెప్పి చేతులు కడు క్కొని నీళ్ళు తాగడానికి చెరువుకి పరుగెత్తారు.

తిరిగి వచ్చేసరికల్లా డ్రైవర్ గిన్నెలు, ప్లేట్లూ తీసి వేప చెట్టుక్రింద పెద్ద జంపుఖాన పరిచాడు. సుధ, కమల పరుగెత్తు కొచ్చి, జంపుఖానపైన పడుకున్నారు. లక్ష్మి, ఇందిర చీట్లా డుదామని సుధ, కమలల్ని లేపుతున్నారు. మధు, గ్రామ ఫోన్‌కి కీ యిచ్చి రికార్డులు పెడుతున్నాడు. విమలవచ్చి సుధ, కమలల మధ్య పడుకుంది.

విరహవేదనతో గ్రామఫోన్ మూలుగుతున్నది. కమల నిద్ర నటిస్తున్నది.

మిగిలిన నలుగురూ చీట్లాటలో నిమగ్నమైనారు. గ్రామఫోన్ విరహవేదనల్ని ఆపివేసిన సంగతి మిత్రులెవ్వరూ, చీట్లాటలో గమనించలేదు.

"కమలేదీ ?" అంది సుధ, క్లబ్సు కింగ్ మీద క్వీన్‌ని విసురుతూ...

అందురూ కమల పడుకున్న వేపు చూచారు. కమల అక్కడ లేదు. గ్రామఫోన్ వేపు అమాంతంగా ఎనిమిది కళ్ళు మళ్ళాయి! గ్రామఫోన్ తిరగడం లేదు. మధు కూడా అక్కడ లేడు.

"వీళ్ళిద్దరు ఎక్కడికి వెళ్ళినట్లు?" అంది ఇందిర.

"ఎక్కడికి వెడుతారు. ఇక్కడే ఎక్కడో ఉంటారు" అంది లక్ష్మి.

"మధు, సిగరెట్ల కోసం వెళ్ళి ఉంటాడు. కమల తోడుగా వెళ్ళి ఉంటుంది" అని విమల అనాలోచితంగా సమాధానం చెప్పింది. తిరిగి ముక్కలపైన ముక్కలు పడు తున్నాయి.

ఆట ముమ్మరంగా సాగుతున్నది.

గంటైంది. ఇంకా రాజులూ రాణీలూ దొర్లుతూనే వున్నారు. రెండు గంటలైంది. ఆట సాగుతూనే వుంది. నాలుగై వుంటుంది. డ్రైవర్ టీ తీసుకొచ్చాడు. టీ కనపడడం తోనే తిరిగి కమలా మధులు జ్ఞాపక మొచ్చారు.

డ్రైవర్ కప్పుల్లో టీ పోశాడు – నలుగురికీ నాలుగు కప్పు లందించాడు.

విమల టీ చప్పరిస్తో, కమల, మధులు ఎక్కడికి వెళ్ళారో చూడమని డ్రైవర్‌తో చెప్పింది.

టీ తరువాత ఆట రక్తి కట్టలేదు. నలుగురూ ముక్కలు పారేసి, జంపుఖానాపై మేనులు వాల్చారు.

సుధ, విమల ఒకచోట – కొద్ది ఎడంగా, వారికి అభి ముఖంగా లక్ష్మి, ఇందిరలు పడుకున్నారు. విమల, సుధలు ఆటలో ఓడారు. లక్ష్మి, ఇందిరలు గెలిచారు.

మధు, కమల ఎక్కడా కనపడలేదని డ్రైవర్ వచ్చి చెప్పాడు.

విమల జంపుఖానాపైనించి లేచి 'నేను వెతుక్కొస్తా' నని బయల్దేరింది.

మిగిలిన ముగ్గురూ ఏమీ మాట్లాడలేదు. జంపుఖానా పైన దొర్లుతూ ఏవో కబుర్లలో పడ్డారు.

విమల అంతా వెతికింది. ఎక్కడా కమల, మధులు కనపడలేదు. విసిగి మనస్సులో ఏదో మెదిలి చేతులు కడుక్కున్న చోటికి దారి తీసింది.

కనుచూపు మేరలో మధు కమలలు, చెరువు నీళ్ళలో కాళ్ళు ఆడిస్తూ, ఒకరి కౌగిలిలో ఒకరు కనపడ్డారు. విమల ముందుకు వెళ్ళలేక పోయింది. వెనక్కి తిరిగి వెళ్ళడానికి కాళ్ళు ఆడక నిలుచున్న చోటే నిశ్చేష్టురాలై నిలబడి పోయింది.

చిటికెన వేలు ఉంగరం ఎండకి జిగేలున మెరిసింది. విమల చేతినించి ఉంగరం తీసింది. కొంగులో జాగ్రత్తగా కట్టుకుంది — కాళ్ళీడ్చుకుంటూ వచ్చి, ఎక్కడా కనపడలేదని మిత్రులతో బొంకింది.

ఎక్కడా కనబడలేదని డ్రైవర్ చెప్పిన మాటలు గుర్తుకువచ్చి విమలకి కళ్ళనీళ్ళ పర్యంతమయింది. జంపుఖానా మీద బోర్లపడుకొని నిద్ర నటించింది. నిద్రపట్టలేదు. దూరంగా చెట్టునీడలో పడుకుని, ఒక కుక్క శ్వాసతీస్తో, పొడుగాటి నాలుకమీదుగా జొల్లు కారుస్తున్నది. చీకూ చింతా లేకుండా పడుకొనివున్న కుక్కని చూస్తో విమల కొంతకాలం వెళ్ళబుచ్చింది. తరువాత లేచి, ఇటూ అటూ

తిరుగుతున్నట్లు నటించి డ్రైవర్‌కు చెప్పి రహదారి బంగళాకు ఎవరికీ తెలియకుండా బయల్దేరింది. అడుగొక మైలుగా నడకసాగించి, ఎల్లాగో రహదారి బంగళాకి వచ్చిపడింది. సాయంకాలం మిత్రులంతా రహదారి బంగళాకు తిరిగి వచ్చారు.

"ఎందుకు తిరిగి వచ్చేశావు?" అని కమలతప్ప అందరూ అడిగారు. మధూ అడిగాడు.

"సామాను సర్దడాని" కని అందరితో బొంకింది — మధుతో కూడా బొంకింది.

నిజానికి సామానంతా సర్ది ఉంది.

మిత్రులంతా కారులో కూర్చున్నారు. విమలకోసం మధు పక్కన చోటు వుంచారు. విమల కారు ఎక్కి, సుధని మధు పక్కకితోసి, ఆమె పక్కని కూర్చుంది.

కారు వచ్చినదారి పట్టింది.

వర్తమానం, ధూళి మేఘాల్లో మరుగుపడి గతాన్ని విమల కళ్ళముందు నిలుపుతున్నది.

ఎందుకో విమల హృదయంలో ఆరిపోవడానికి ముందు దీపం వెలిగినట్లు ఒకభావం, జిగేలుమంది.

కమల, విమలకి ఇంకొక పక్కన వుంది.

విమల కొంగులోంచి ఉంగరం తీసి, కమల చిటికెన వేలుకు పెట్టింది. వేలికి ఉంగరం చక్కగా అమరింది.

సూర్యుడు పాలిపోయిన మొహంతో, కారు వెనకాల చెరువులో ఇంకుతున్నాడు. చీకట్లు క్రమంగా భూగోళంపైన వాలుతున్నాయి.

★